

דברים שאין להם שפתיים

נגד

אני אחסן את ילדי נגד כל המחלות,
נגד כלבים מקציפים וכלבים מחלידים
וכלבים מאדימים והוזים,
חנוקים מדמעות.

נגד אהבתי המחלשת, האנכית מזי,
נגד אהבתי המומתת,
נגד זכרונם הראשון:
מטה נפתחת, גוף נפרד מגוף
והליכה אטית אל חדר האמבטיה, לשטף במים ובסבון.

נגד לבי. נגד ראות הברזל שלי,
נגד ילדי שהשתקתי ועדין נושמים.

אני שואפת והם שואפים,
אני נושפת והם נושפים,
רכובים על כלבים גדולים.

ורק הגוף זוכר
את סוף נביחתם.

רחוב שלמה המלך

אני רוצה לחבק
את בעל הבית שלי
שאבד את ילדו.
אני רוצה לתת לו
את גוף החסידה שלי,
אני רוצה לפל
על צנארו הארץ.
אני רוצה לספר לו
על הבלאי הטבעי,
על אור בחדר המדרגות,
על בכי הצנורות בכתלים.
אני רוצה לבקש ממנו
שיבצע כמה תקונים.
אני רוצה להאריך
ולקצר. אני רוצה להשאיר
אני רוצה לבקש הנחה.
אני רוצה להניח את ידי
על ידך. אני רוצה לנח
תן לי לנח אתך.

דברים שאין להם שפתיים

בגיל שלש עשרה בקשתי לנשק
דברים שאין להם שפתיים,
את הרהיטים הטרופים בחדרי,
את מעופפי הלילה, את כף ידי.
מרב בושח קלפתי את שפתי
עד שהתנשלו וזחלו
מתוך חדרי אל הים.
הלכתי עם נשל שפתיים.
הלכתי עם גלד הילדה הלבן.
וכלם ידעו
ששפתי השתגעו,
שהן נושקות לאלמגים
ולמים ולקצף המוזר.